

No 1163

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ
1959-2009**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση **Ë** **κατά της Ελλάδας**
(Προσφυγή υπ'αρ. 3271/08)

Απόφαση

Στρασβούργο 17 Δεκεμβρίου 2009

Η απόφαση αυτή θα γίνει οριστική υπό τους όρους που ορίζονται στο άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές στην μορφή.

No 1163

Στην υπόθεση **Ë** κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα) που συνεδρίασε με την ακόλουθη σύνθεση:

Κα Nina VAJIC Πρόεδρο

Και τους Δικαστές

Χρήστο ΡΟΖΑΚΗ

Elisabeth Steiner

Khanlar Hajiyev

Dean Spielman

Giorgio Malinverni

Γεώργιο Νικολάου

Και τον κο Soren Nielsen, Γραμματέα του Τμήματος

Αφού συσκέφθηκε σε συμβούλιο στις 26 Νοεμβρίου 2009

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας (αρ. προσφυγής 3271/08) που άσκησε ο Έλληνας υπήκοος, κ. **Ë Ë Ë**, («ο προσφεύγων»), στις 3 Ιανουαρίου 2008 με βάση το άρθρο 34 της Σύμβασης Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («Η Σύμβαση»).

2. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους εκπροσώπους του Οργάνου της, τον κο Μ.ΑΠΕΣΟ, Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κα Σ.ΤΡΕΚΛΗ Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

No 1163

3. Στις 28 Νοεμβρίου 2008, η Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την αιτίαση με βάση την διάρκεια της διαδικασίας στην Κυβέρνηση. Όπως το επιτρέπει το άρθρο 29 §3 της Σύμβασης, αποφασίστηκε επίσης ότι το Τμήμα θα αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1962 και τώρα κρατείται στην φυλακή της Χαλκίδας.
5. Στις 5 Ιουνίου 2004 συνελήφθη για επαναλαμβανόμενη αγορά, πώληση και κατοχή ναρκωτικών ουσιών (ινδική κάνναβη). Την ίδια μέρα τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση. Στις 2 Δεκεμβρίου αφέθηκε ελεύθερος.
6. Στις 6 Απριλίου 2005, ο προσφεύγων παραπέμφθηκε στο Κακουργοδικείο Πειραιά για τις πράξεις για τις οποίες κατηγορούνταν.
7. Στις 19 Μαρτίου 2007, το Κακουργοδικείο του Πειραιά καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε κάθειρξη δέκα ετών για τις ενοχοποιητικές πράξεις (απόφαση αρ. 172^α και 192/2007).
8. Την ίδια μέρα ο προσφεύγων άσκησε έφεση. Η ακροαματική διαδικασία ενώπιον του Εφετείου Πειραιά ορίστηκε στις 24 Ιουνίου 2009. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η υπόθεση εκκρεμεί ακόμη ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

1. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

9. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραβίασε την αρχή της «εύλογης προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, που ορίζει τα εξής :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή ..., εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστηρίου..., το οποίον θα αποφασίση ... επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

No 1163

10. Η Κυβέρνηση αντιτίθεται στην θέση αυτή και υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας δεν υπερέβη την εύλογη προθεσμία που ορίζεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης.

11. Η εν λόγω περίοδος άρχισε στις 5 Ιουνίου 2004, με την ποινική δίωξη κατά του προσφεύγοντα. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η υπόθεση εκκρεμεί ακόμη ενώπιον των Εθνικών Δικαστηρίων. Έτσι, μέχρι σήμερα διήρκεσε πάνω από πέντε έτη και πέντε μήνες για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

12. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Επιπλέον δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως, πρέπει να κηρυχτεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

13. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας κρίνεται ανάλογα με τις συγκεκριμένες περιστάσεις και με βάση τα κριτήρια που έχει καθιερώσει η Νομολογία του Δικαστηρίου, ιδιαίτερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντα και αυτή των αρμοδίων Αρχών (βλ. εκτός των άλλων *Pélissier και Sassi κατά Γαλλίας [GC]* αρ. 25444/94, § 67, ΕΔΔΑ 1999-II).

14. Το Δικαστήριο έχει αντιμετωπίσει πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ερωτήματα όπως αυτό της συγκεκριμένης υπόθεσης και διαπίστωσε την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλ. ανωτέρω *Pélissier και Sassi*).

15. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που τέθηκαν στην διάθεσή του, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα πραγματικό περιστατικό ή επιχείρημα που να οδηγεί σε αντίθετο συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Έχοντας υπόψη του την νομολογία στο συγκεκριμένο θέμα, το Δικαστήριο θεωρεί ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «εύλογης προθεσμίας».

No 1163

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 όσον αφορά την διάρκεια της προκειμένης διαδικασίας.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

16. Ο προσφεύγων επικαλείται τα άρθρα 3 και 5 της Σύμβασης και παραπονείται για την ποινική καταδίκη του και για πλημμέλειες κατά την ανάκριση της υπόθεσης. Γενικά, ο προσφεύγων παραπονείται ότι η θέση του σε προσωρινή κράτηση ήταν άδικη και δεν είχε, όπως ο εισαγγελέας, το δικαίωμα να συμμετέχει κατά την διάρκεια της δίκης. Επιπλέον, επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων καταγγέλλει την αδικία της διαδικασίας ενώπιον του Κακουργοδικείου του Πειραιά. Συγκεκριμένα, παραπονείται για έλλειψη αμεροληψίας, για προσβολή στην αρχή της ισότητας των όπλων, για την ανεπαρκή εκπροσώπησή του από τον δικηγόρο του, για κακή εκτίμηση των αποδείξεων και για παράλειψη, του Κακουργοδικείου, να απαντήσει σε ορισμένα επιχειρήματά του. Τέλος επικαλούμενος το άρθρο 6 § 2 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι η θέση του σε προσωρινή κράτηση παραβίασε την αρχή του τεκμηρίου αθωότητας.

Επί του παραδεκτού

17. Παρόλο που ο προσφεύγων αμφισβητεί την ποινική καταδίκη του υπό το πρίσμα του άρθρου 3 της Σύμβασης, το Δικαστήριο θεωρεί ότι, ακόμα κι αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του παραδεκτού που προβλέπονται από το άρθρο 35 § 1 της Σύμβασης, η αιτίαση αυτή δεν είναι θεμελιωμένη.

Προκύπτει ότι είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

18. Όσον αφορά την αιτίαση με βάση το άρθρο 5 της Σύμβασης σχετικά με τον δίκαιο χαρακτήρα της ανάκρισης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η ανάκριση ολοκληρώθηκε στις 6 Απριλίου 2005, με την παραπομπή του προσφεύγοντα στο Κακουργιοδικείο, δηλαδή περισσότερο από έξι μήνες πριν από τις 3 Ιανουαρίου 2008, ημερομηνία άσκησης της παρούσας προσφυγής. Η ίδια διαπίστωση ισχύει για την αιτίαση με βάση το άρθρο 6 §

No 1163

2 της Σύμβασης, στο μέτρο που αναφέρεται στη θέση υπό κράτηση του προσφεύγοντα, που διατάχτηκε στις 5 Ιουνίου 2004.

Προκύπτει ότι οι αιτιάσεις αυτές είναι εκπρόθεσμες και πρέπει να απορριφθούν κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

19. Παρόλο που ο προσφεύγων παραπονείται για την επικαλούμενη αδικία της διαδικασίας ενώπιον του Κακουργοδικείου Αθηνών, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, κατά την πάγια νομολογία των οργάνων της Σύμβασης, το κατά πόσο μια δίκη είναι σύμφωνη με τις απαιτήσεις του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης πρέπει κατ'αρχήν να εξεταστεί επί της διαδικασίας στο σύνολό της, δηλαδή αφού αυτή τελειώσει (βλ. π.χ. *Bernard κατά Γαλλίας*, 23 Απριλίου 1998, § 37, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-II). Ωστόσο σε ορισμένες εξαιρετικές περιπτώσεις, δεν μπορούμε να αποκλείσουμε ότι ένα στοιχείο είναι τόσο καθοριστικό ώστε να επιτρέπει στο Δικαστήριο να κρίνει τον δίκαιο χαρακτήρα της δίκης σε προγενέστερο στάδιο, πριν ακόμα τα Εθνικά Δικαστήρια εκδώσουν οριστική απόφαση επί της υπόθεσης (*Δεληγιάννης κατά Ελλάδας*, απόφ. Αρ. 5074/03, 5 Ιουνίου 2003). Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η ποινική διαδικασία κατά του προσφεύγοντα εκκρεμεί αυτή τη στιγμή ενώπιον των Εθνικών Δικαστηρίων και θεωρεί ότι δεν συντρέχει καμία τέτοια προϋπόθεση.

Επομένως συνάγεται ότι στο σημερινό στάδιο της διαδικασίας, η αιτίαση αυτή είναι πρόωρη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

20. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση»

21. Ο προσφεύγων δεν υπέβαλε κανένα αίτημα δίκαιης ικανοποίησης. Επομένως, το Δικαστήριο, θεωρεί ότι δεν συντρέχει λόγος να του επιδικάσει κάποιο ποσό για το λόγο αυτό.

No 1163

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΟΦΩΝΑ

1. *Κηρύσσει την απόφαση παραδεκτή σχετικά με την αιτίαση σχετικά με την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη για τους υπόλοιπους λόγους.*
2. *Κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης σχετικά με την διάρκεια της διαδικασίας.*

Συντάχθηκε στα γαλλικά και κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 17 Δεκεμβρίου 2009, σύμφωνα με το άρθρο 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

Soren Nielsen
Γραμματέας

Nina Vajic
Πρόεδρος

(υπογραφές)

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα